

"Le métèque"

"I una delegada del govern, supergovernadora ara que diuen que els governadors s'acaben, seia maquillada i vestida de negre, s'ajupia al meu costat per saludar algun conegut, i jo pensava com han canviat els temps, i què hauria fet un governador fa vint-i-cinc anys o trenta".

Era una glòria, el 27 d'abril, estar assegut a la plaça de bous de València, i escoltar les cançons de Moustaki. Començava a fer-se fosc, i quan va eixir aquell home de cabells blancs i barba blanca, vestit de blanc, i començà a cantar, era com si vinguera d'un altre temps, i com si aquell temps no haguera deixat mai de ser el nostre. Quan jo comprava els seus discos, ara deu fer vint o trenta anys, ell ja tenia la barba grisa, i ja cantava "Le métèque", com fa uns dies a València, i el "Bon facteur" que ja no ens portarà més cartes, i "Le voyage". Ell tenia ja la barba grisa, i nosaltres no. Nosaltres, vull dir Ovidi Motllor en honor i memòria del qual érem allà reunits, i els qui havíem portat la pancarta "Ara més que mai" en la manifestació abans del concert, i Lluís Llach, Maria del Mar Bonet i Marina Rossell que havien cantat abans de Moustaki en record de l'amic, i els qui seien a la tribuna de convidats darrere de mi, Eliseu Climent o l'alcalde de Barcelona o l'alcalde d'Alcoi. Ara la barba grisa la tenim nosaltres, si no ens l'afaitem, i ell la té blanquíssima. I va resultar, miraculosament, que el públic era el mateix de sempre: vint mil joves i cinc mil més en diferents estats de maduresa. D'on han eixit aquests vint mil joves valencians que vénen a escoltar un iaio de cabells blancs? Segurament no sabien molt bé qui era aquell senyor, ni l'entenien, ni qui van ser Brassens o Jacques Brel o Léo Ferré. No devien saber ni tan sols que hi hagué un temps que no era obligat cantar en anglès.

No podien saber molt de tot això, aquells vint mil joves, però era una glòria contemplar-los com omplien la plaça, i com escoltaven en francès cançons amb molta melodia que són una part del patrimoni cultural d'Europa, una antiga educació sentimental. Darrere de mi un senyor de Benetússer somreia ple de felicitat; és president local del Bloc Jaume I, i la nit abans havíem sopat junts a l'ateneu del seu poble, en companyia de més d'un centenar de persones, i després havíem repartit uns premis, havíem escoltat l'auca de la història, i ens havien presentat una col·lecció de literatura eròtica. Aquest és un estrany

país, on passen moltes coses que la gent no sap i la premsa no diu, i si la gent les sapiguera sabria també que els nostres pobles i ciutats estan plens de ciutadans més lliures, cultes, desvetllats i feliços del que la ignorància de molts altres fan pensar. Darrere de mi, també, hi havia Pau Verrié, vingut de Barcelona, en companyia del qual vaig tenir, allà pels temps del Moustaki de barba grisa i negra, curioses relacions amb els socialdemòcrates alemanys. I darrere també, en la mateixa tribuna, una ministra valenciana de Cultura es deixava retratar incansablement amb extensos somriures, i una delegada del govern, supergovernadora ara que diuen que els governadors s'acaben, seia maquillada i vestida de negre, s'ajupia al meu costat per saludar algun conegut, i jo pensava com han canviat els temps, i què hauria fet un governador fa vint-i-cinc anys o trenta. Els xicots botaven a l'arena de la plaça, i de tant de tant deien "que bote Maragall, que bote Maragall": qui ho havia de pensar, que algun dia a un alcalde de Barcelona el farien botar a València (no botà).

El dia abans, també, a la vesprada havia intervingut en un debat sobre multiculturalisme i cultures nacionals a la fi del segle, o alguna cosa semblant, i havia visitat l'exposició "Del fil al teixit" al Museu d'Etnologia, on l'autoritat competent vol canviar els cartells perquè estan en català, no en valencià. I abans de sopar havia parlat al Teatre Escalante convidat per un esplèndida gent que es diu Revolta, i crec que parlant del país ens vam fer amics. I el dia abans, encara, presentaven un llibre meu en un hotel, i en un altra sala del mateix establiment, a la mateixa hora, un senyor de Madrid que li diuen Ussía, de l'Abc, i el senyor Tip, de Tip y Coll, parlaven de Muñoz Seca i de *La venganza de don Mendo*, i això també passa al meu país. Després, dos senyors de Cartagena, que són els que més manen a València, van prohibir donar notícia de "Le métèque" i de tot, i els forasters som nosaltres a casa nostra. I diumenge sopaven a Barcelona el senyor Pujol i el senyor Aznar, cosa que em sembla molt bé, i es degueren prometre *toute una eternité d'amour*, o almenys una *eternité* petita. I així va transcórrer el cap de setmana, i anem passant el temps.